

ROMANÇO DE LA FIRA D'ARTESANS DE MOLLET DEL VALLÈS

Benvinguts, senyors, senyores,
benvinguts els vilatans,
també si hi ha gent de fora,
benvinguts els artesans.

Benvinguts a aquesta fira
que és la fira d'artesans,
aquest any és la quinzena,
i quinze anys ja són uns quants.

Comença a tenir solera,
però cal recordar ben bé,
que si es pot 'nar fent és gràcies
a la gent d'aquest carrer.

Hi han pencat molts grapats d'hores
i ells mateixos s'ho han 'nat fent,
amb il·lusió i amb constància,
i n'han anat aprenent.

La gent surt amb la cadira
i es parla del què convé
i, mentre prenen la fresca,
fan l'assemblea al carrer.

El que no tenen són quartos,
però no és cap inconvenient,
només veient com treballen,
ja ho paga l'ajuntament.

El carrer que acull la fira
i on s'hi fa tot el sidral,
avui dia s'anomena
el carrer de Portugal.

Però el què és abans de la guerra
el nom propi del carrer
era el de les Cases Noves,
hi ha qui ho recorda prou bé.

Un galliner a cada porta
hi havia aquí en aquells temps,
per 'xò un motiu li van treure
i és el Carrer dels Fems.

Són cosetes de la història
i és, fins i tot, divertit,
tot i que, ja ho veieu, ara
el carrer és net i polit.

L'important són els firaires,
tots autèntics artesans,
que per 'xò se'ls selecciona:
fan art amb les pròpies mans.

Vénen de tot Catalunya,
fins i tot de més enllà,
potser, enguany, algun d'Itàlia,
tots plegats, un centenar.

Hi ha hagut artesans del vidre,
forjadors, espartenyers,
gent que fa estores, formatges,
herbolaires i ferrers.

Els oficis més diversos
es poden veure aquí en viu
i es pot contemplar la traça
de la gent que en sap un niu.

N'hi ha que fa molts anys que vénen
d'altres s'hi apunten de nou,
la Fira va agafant fama
sense presses ni enrenou.

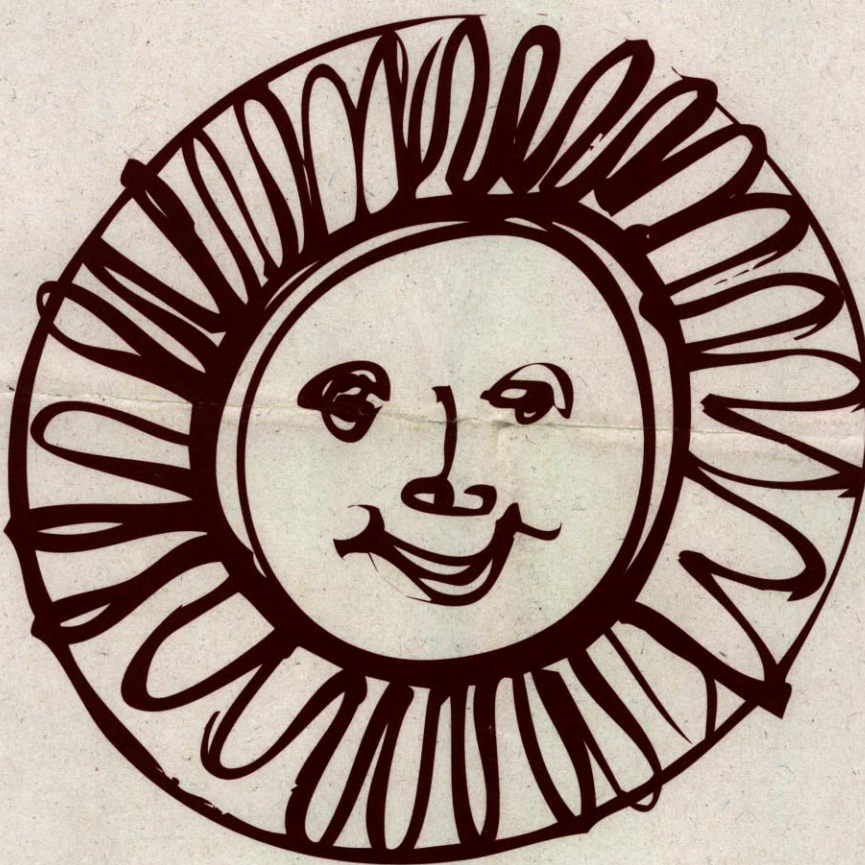
Els tres dies de la fira
els veïns d'aquest carrer
es desviuen pels firaires
i fan tot el que convé.

Que si aigua, si aspirines,
o potser un eixugamans...
obren les portes de casa
pels firaires i artesans.

A part dels dos primers anys,
però ja a partir del tercer,
sempre han tingut una dèria
i és engalanar el carrer.

Algun any l'han fet sonada:
van omplir a cuita-corrents
el carrer de roba estesa,
ple de calces i sostens.

S'ha guarnit de mil maneres:
de pebrots, figues, raïms...
de bandera catalana
o de mantons filipins.

També d'olles i cassoles
de cartó ben retallat,
però com que aquell any va ploure
tot s'ho va emportar l'aiguat.

O també amb barrets de palla
cortinatges, bruc florit,
o bé amb mantons de Manila,
però em sembla que ja ho he dit.

Fa un parell d'anys s'estrenaren,
amb tota pompa, dos nans,
dos cap-grossos, com a símbol
de la Fira d'artesans.

Ella es diu Dinga i ell Tòfol
que són noms que sonen bé
i, a sobre, de gent antiga
que vivia aquí al carrer.

I com tota criatura,
els van voler batejar,
hi va assistir l'alcaldesa,
i, està clar, el capellà.

I cada cap-gros tenia
els seus padrins, com tothom,
però descendents de les cases
que els havien donat nom.

Al carrer mateix va fer-se
un sentit cerimonial
i tothom va disfressar-se
d'un ofici artesanal.

Hi hagué confits i mistela
i no hi faltava de res,
potser sí, que sols faltava
que vingués la TV3.

Cada any es fa xocolata,
xocolatada a l'engròs
que tot i fer-se pels crios
s'hi sol colar algun talòs.

Un talòs o algun ganàpia
d'aquests que mai queden plens:
repeteixen deu vegades
i després no n'hi ha pels nens.

Un any, en Joan Abelló,
que és el pintor de Mollet,
va agafar quatre pintures,
pinzells, tela i cavallet.

A la fira va plantar-se
animant al qui passés
a pintar sobre la tela,
que hi pintés el que volgués.

I tothom que allí passava
va poder agafar el pinzell
i va pintar el que volia;
i després s'hi posà ell.

Amb quatre tocs que va fer-hi
tot plegat ho va lligar:
va sortir la seva cara
i al final el va firmar.

D'anècdotes de la fira
en podria anar explicant,
però no vull pas allargar-me
que després em renyaran.

Però sols per remarcar-vos
la solera del carrer,
el nom antic de les cases,
si voleu us el diré:

Hi ha cal Dingo, hi ha cal Tòfol,
cal Turégano, cal Let,
cal Cándido o Caminero,
cal Menut i cal Jepet.

Cal Rigal, cal Salioli,
cal Borrell, cal Sabater,
la Tendeta, l'Antonyica,
ca la Bessona també.

Cal Manils, cal Pinyonaire,
i tenim cal Peixeró,
com tenim ca la Patata,
ca la Bigorra i cal Picó.

I la llista no s'acaba:
cal Cegos, cal Racolí,
el què és cal Pep i la Rosa,
ca la Baturra es va dir.

I encara cal Joan dels Quadros,
Casa Nova, Can Solà,
junt amb cal Paco Gitano,
acabo amb cal Torrapà.

Tots aquests noms es remunten
a un passat no molt llunyà,
són part de la nostra història
que deu ser bo recordar.

Quan en 'quest carrer no hi 'via
ni tan sols aigua corrent,
amb tres o quatre pous públics
s'espavilava la gent.

Rentar roba, a la riera,
tant amb calor com amb fred,
allà al pou de l'aigua viva
que era a Can Pantiquet.

Hi rentaven les famílies
més pobres d'aquí Mollet,
i fins l'any cinquanta-sis
o potser el cinquanta-set.

Aquestes coses expliquen
la tradició que hi ha hagut
d'ajudar-se els uns als altres
com bonament han pogut.

I això es reflexa en la Fira,
aquí hi ha quelcom que és viu,
és més que una compra-venda,
hi ha intercanvi de caliu.

Tot Mollet pot fer-la seva
i és un potencial que té,
és una festa de poble
però que la fa el carrer.

Que tingueu molt bona fira
que prou que us la mereixeu,
animeu-vos i feu gasto,
au, trieu i remeneu.

Fem un "Visca!" per la Fira,
pel carrer i pels artesans,
fem un "Visca!" per la vila
i un altre pels visitants.